

Gezinsuitbreiding

Help!

Ze zijn nu ook in ons huis binnengedrongen. Eerder werd de wereld al overspoeld en veroverd met dit technische snufje. Crèches zijn notabene al opgezet in het land van herkomst. Piepend, ratelend en knipperend hebben ze mijn dochttertjes in de ban. Ze zijn er beiden vast van overtuigd dat het leven en sterven van dit digitale diertje in hun broekzak moet gebeuren.

“Ja hoor mam, want mijn hondje moet eten en spelen en drinken en als hij ziek is, moet ik hem een spuitje geven. Zeker als het alarm afgaat, moet ik mijn Tamagoshi helpen.” Zo heet dit Japanse mormeltje namelijk. “Dus hij moet wel mee naar school. Kan ik in het speelkwartier ook fijn met hem spelen.”

Ik zeg resoluut dat “het ding” thuisblijft. School is er namelijk voor om wat te leren van een echte juf (nog geen digitale). Speelkwartier is om te spelen en plezier te maken met normale kinderen. En niet om te gaan zitten drukken op een chip gestuurd spleetogig hondje.

Al mopperend trekken de “moedertjes” zich terug met hun “puppies”. De “babies” worden in slaap gedrukt en weggelegd. Tijd voor school.

Wanneer ik in de buurt van onze nieuwe huisgenoten aan het poetsen ben, gaat er een alarm af. “Nu” denk ik “is het tijd om dit varkentje te wassen, om dit koetje eens even bij de hoorns te pakken. “ Ik kan twee dingen doen: Tamagoshi helpen of Tamagoshi zachtjes laten inslapen. Dat laatste kan ik toch niet over mijn hart verkrijgen. Dus grijp ik in. Er moet poep worden geruimd en een spelletje gespeeld. Het hondje lacht en zendt allemaal hartjes naar mij toe. How nice! Nog een spelletje dan maar, och kijk een ander dit keer. Best leuk!

Jamaar...gosjie...

Terry

12 december 1997

Dag kleine bloem

Teder
ontluiken de eerste kleuren
van crocusjes
in de vroege voorjaarszon
Apart
staat het geurende
lieflijke bosviooltje
tussen de
talrijke groene varens
Vechtend
knijpt het helmgras
zijn wortels samen
om het schuivende duinzand
te bundelen
Geknakt
ligt het bosje
blauwe druifjes
na een
kletterende regenbui
Moe
sluit het zonneroosje
de oogjes
in de late avondzon.

Terry
28 november 1997

ODE AAN DE PEEL

's Morgens
in alle vroegte
op de fiets
op de trappers
je gezicht verkrampt
je handen versteend
op pad
naar de natuur.

Lichte nevel op de wegen
maar daar verschijnt al
de oude schaapskooi
met zijn karakteristieke kap

De adem als een rookpluim
over knuppelbruggetjes
en veenpaden
de broedende kokmeeuwen,
de slaperige sterntjes
reageren nog niet.

We zijn alleen
de rust nog niet verstoord
met ferme pas
veren we mee
met de zachte grond
de zon komt langzaam op
boven de duistere peelstronken.

Op de smalle paden
langs het Elfde
en het Eeuwig Leven
denken we aan vroeger
hoe onze voorouders
hier konden delven
het zwarte goud
voor potkachel en stoof.

De Peel

waar tussen de struiken
nog heksen woonden
die men 's avonds
zag overvliegen zonder gerucht
en waar een droge, warme zomer
zorgde voor rookpluimen
die bleven walmen
bijkans tot in de eeuwigheid.

Peter Masee

28-11-1997

Fatehpur Sikri
hemelse naam
bovenmenselijke beking
aards paradijs

Ochtendkrieken
eerste zonnestraal
flonkering op water
ontwaken van natuur

Mythische stilte
voorzichtig verbroken
vogelgezing
wiekgefladder

Schemer verzwindt
schaduw vervaagt
oranje bol
zet alles in vlam

De hemel nog leeg
alles stijgt op
probeert zon te verduisteren
lucht te betrekken

Plots stukt de adem
rust wordt verscheurd
straaljager buldert over
terugval naar moderne tijd.

Peter Masee
24 april 1997

De moeder en haar Kind

In haar armen wiegt zij haar Kind
in de stilte van de nacht
engelen houden trouw de wacht
een herder die het vindt.

In haar zwarte armen wiegt de moeder haar kind
en ze droomt van die wondere wereld....

De huid, gekleurd bijna zwart
voor God hetzelfde, voor de mens apart
durven allen hun oordeel te vellen
genadeloos, over pigment in cellen.

In haar armen wiegt de moeder haar kind
en ze droomt van die wondere wereld....

Waarom worden kinderen ontvoerd
wat is het wat die mens beroert,
nu neemt het aan oorlog deel,
wordt gebruikt voor handel, misbruikt seksueel.

In haar armen wiegt de moeder haar kind
en ze droomt van die wondere wereld

Ach, wat zijn zijn levenskansen klein,
omdat niemand had verwacht, dat zij besmet zou zijn.
Ze hebben zijn vader reeds in stilte verbrand
ergens in niemandsland.

In hun armen wiegen zij hun kinderen
en zijn dromen van gelukkige werelden
waar voor ieder kind een eigen plekje is

die wondere wereld....

waar het denken vrij is
waar een kind weer blij is
er voedsel is voor iedereen

waar een warm vuur is
binnen een eigen muur is
en je hele familie bijeen

waar alle mensen
elkaar oprecht een Zalig Kerstfeest wensen
geluk voor iedereen.

In haar armen wiegt zij haar Kind
in de stilte van de nacht
houden engelen nog steeds de wacht...

Anja Masee
Kerstmis 1997
Voorgedragen door burgemeester Suttorp in de Nachtmis

Bloemen

Een zomerdag waarop in velden
trotse korenbloemen en vlamrende klaprozen
broederlijk samen in de wind
met volrijpe korenaren wiegen
in jaren en seizoenen
en blijven wiegen

Een zomerdag waarop
uitbundige paardebloemen
dansen met het gras in de wei
en het fluitekruid

Waarop kamillen in de bermen
voorbijgangers belonen
met geuren verrassende geuren

Op zó een dag
wil ik mijn graf vinden
onder een zee van madeliefjes
en vergeet-mij-nietjes

Karin Vossen
November 1997

Roosjes verwelken, maar onze vriendschap blijft bestaan

Nog zie ik hem de peuterspeelzaal binnen stappen.

Een klein parmantig kereltje van twee jaar oud. Hij had alleen oog voor auto's en tractors, totdat het tot hem doordrong dat zijn moeder afscheid had genomen en echt weg was.

Wat was hij boos! En dat bleef hij. Zijn moeder bracht hem elke keer huilend, schreeuwend en stampvoetend binnen. Spelen vond hij heel leuk, de speelzaal ook, maar niet zonder zijn moeder. Stampend, slaand en krijsend maakte hij ons dit duidelijk. Als een wervelwind rende hij van raam tot raam op zoek naar zijn moeder en de leidster was wel de allerlaatste die hem mocht vasthouden. Een volhouder was hij. Huilend van boosheid droeg hij keer op keer een stoeltje naar de deur zodat hij, staande op die stoel, tenminste aan de klink kon komen. Zijn teleurstelling en boosheid kenden geen grenzen als hij weer tot de ontdekking kwam dat de leidsters de deur op slot hadden gedaan zodat ontsnappen onmogelijk was.

Meestal was zijn energie voorraad na een half uur behoorlijk uitgeput. Hij kroop dan boos in een hoekje waar wij hem afleiding boden door er enkele autootjes neer te leggen. Na enkele weken werd zijn boosheid minder en sleepte hij ons aan een hand mee naar de deur, waar hij ons probeerde duidelijk te maken dat deze open moest. Het was ons duidelijk; hij wilde naar mama.

Van de ene op de andere week was het over. Hij wervelde tussen de andere kinderen door en had alleen maar interesse voor de grote tractor en was hevig teleurgesteld als een ander kind de tractor net zo interessant vond als hij. Naarmate hij ouder werd leerde hij met deze teleurstellingen die het leven hem boden om te gaan.

Na de zomervakantie wisselden alle leidsters van groep en ik verliet het groepje waarin hij speelde. Een nieuwe leidster is erg leuk, maar nu bleek dat hij toch wel erg gehecht was aan de 'ouwe'. Elke maandag en donderdag stormde hij na speeltijd mijn lokaal binnen om me een knuffel te geven. En dat was niet zomaar een knuffel, nee, ik moest door de knieën en me flink schrap zetten.

Gisteren kwam hij weer binnen met een roos in zijn knuistjes. Zijn oogjes keken wat verlegen en ook een beetje trots. Hij kroop op mijn schoot, armpjes om me heen om afscheid te nemen. Zijn vierde verjaardag was gevierd en hij mocht naar de basisschool. Met een brok in mijn keel aaide ik voor de laatste keer over zijn borstelkoppie, gaf hem een laatste kus en voelde ik voor de laatste keer zijn armpjes om mijn nek. Zijn donkere ogen keken me voor de laatste keer vol aanbidding aan.

Met zijn roosje in mijn hand sluit ik hem voor altijd in mijn hart.

Mijn kleine, grote vriend.....

Annie Kessels

28-11-1997

Bloemen

Met mijn lichaam schilder ik de kleuren der bloemen
Kindjelief naar hen wil ik je vernoemen
Roos, Iris, Marjolein, Margriet
Tedere schoonheid, ik weet het nog niet

plassen water
verstild
denk ik ongewild
aan lelies

kristallen in ijs
op mijn ruit
adem ik uit
verdwijnen de bloemen

een oude muur
verweerd
door liefde verteerd
zin nu de bloemen

velden geel koren
warmte stralend
zie ik dwalend
slechts het indigo van de bloemen

mijn passie
diep, intens
ik kies een naam voor de nieuwe mens
uit duizendschone bloemen

Droom mijn lief kind
en wanneer je ziet
ver in het verschiet
die blauwe oase
vergeet-mij-niet

Anja Masee